

Abstrakt

Diplomová práce zkoumá mobilizační strategii nesystémové krajní pravice v Rusku a zaměřuje se přitom na dvě roviny tohoto jevu. Zaprvé práce analyzuje mobilizační strategii a zadruhé zkoumá její vliv na úspěšnost prosazení politických požadavků krajní pravice. K analýze využívá teoretického konceptu sociálních hnutí a typologii kolektivních akcí Sidney Tarrowa. Mobilizace je komplexní problematikou, kterou není možné zkoumat jako samostatnou událost. Z tohoto důvodu se práce zaměřuje také na faktory, které mobilizaci předchází, a které ovlivňují její podobu a sílu. Práce dochází k závěru, že nejefektivnější mobilizační strategií je pořádání destabilizačních a nárazových akcí, u nichž je podmínkou vzniku mezietnický konflikt. Mezi typické rysy takových destabilizačních a nárazových akcí jsou zařazeny požadavky na vysídlení neruských obyvatel z oblasti, formování místních bezpečnostních a politických struktur či obratnou práci s dezinformacemi a médii obecně. Dále z výsledků práce vyplývá, že mobilizační strategie byla úspěšnější v regionech, kde krajní pravice dokázala prosadit řadu svých požadavků. Na státní úrovni se jí, na druhou stranu, pomocí mobilizace příznivců povedlo ovlivnit pouze dílčí změny, které neměly na migrační či národnostní politiku výraznější dopad.